

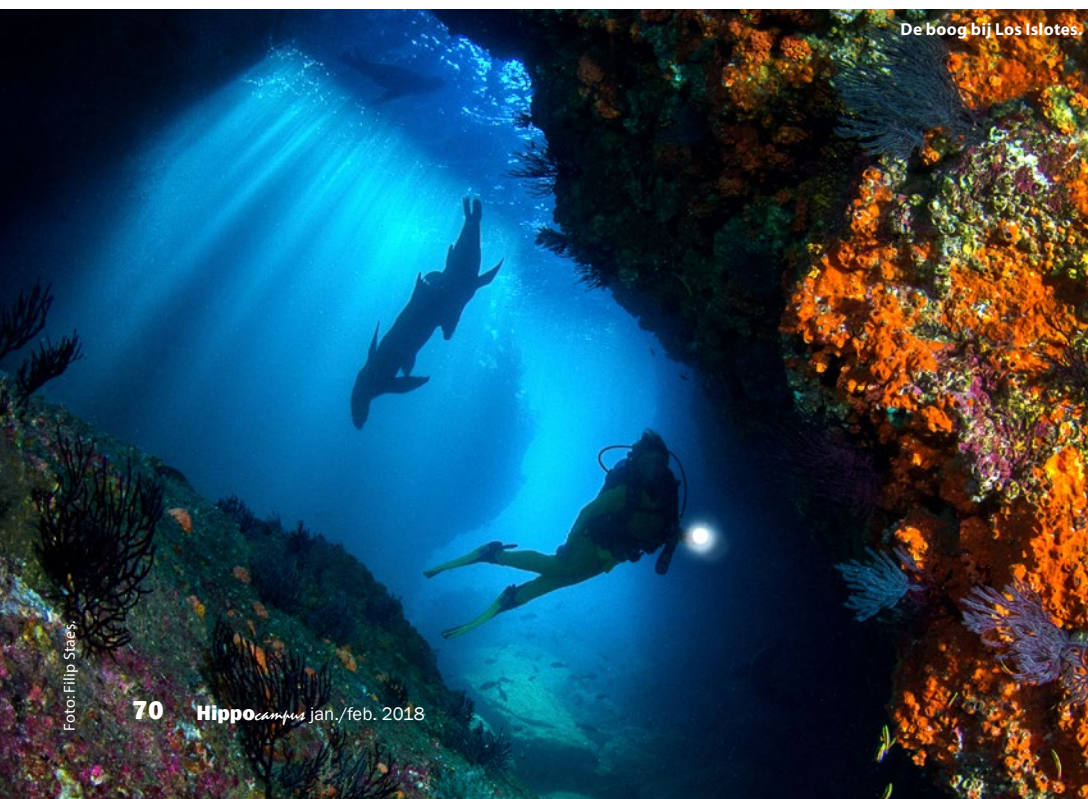

Californische zeeleeuw.

Foto: Filip Staes.

Het 16^e CMAA Wereldkampioenschap Onderwaterfotografie

Van 22 tot 27 november 2017 werd het Wereldkampioenschap Onderwaterfotografie gehouden in Mexico. Het tweejaarlijkse evenement vond plaats in La Paz, aan de Baai van Californië. Dit jaar konden er twee Vlaamse fotografen en hun model aan deelnemen.

De boog bij Los Islotes.

Foto: Filip Staes.

Een 'Sailfin signal blenny'.

Foto: Luc Rooman.

Brigitte volgt een vis op het wrak Fang Ming.

Foto: Luc Rooman.

Elk land mag twee fotografen met assistent/model sturen en één kapitein. In België wordt dat netjes verdeeld tussen de Vlamingen en de Walen. Aangezien Wallonië dit jaar niemand voorstelde kon NELOS van de gelegenheid gebruik maken om twee teams te sturen. Fotograaf en goede vriend Luc Rooman met zijn vrouw Brigitte De Groof als model/assistent en ikzelf met model Liane Buelens mochten ons land gaan verte-

genwoordigen. Budget voor een kapitein was er echter niet, maar dat was geen enkel probleem. In de voorbereidende fase werden alle documenten door NELOS netjes ingevuld en naar de CMAS verzonden. Betalingen voor de wedstrijd, hotel- en duikreservaties werden met de Mexicaanse federatie (FMAS) geregeld.

organisatorische problemen

Het e-mailverkeer tussen NELOS en de

FMAS was al van in het begin wat stroef verlopen. Misschien was de taal een barrière? Het werd echter doorheen de hele periode duidelijk dat Mexicanen niet zo georganiseerd te werk gaan. Zeker in vergelijking met de vorige editie van het WK, dat plaats vond in Nederland en bijna vlekkeloos was verlopen. Volgens de Nederlanders was het volledige draaiboek doorgegeven, maar dat mocht niet baten. Meteen bij aankomst, één week voor aan-

Liane op de eerste oefendag.

Foto: Filip Staes.

Het Belgisch team.

Foto: Filip Staes.

Walvishaai.

Foto: Luc Rooman.

vang van de wedstrijd, stonden we voor enkele hindernissen. Het hotel was door de FMAS laattijdig gereserveerd en er was nog niets betaald. Dat was een probleem voor de manager, want die had de reserwaties wel aangenomen, maar na enkele dagen was er een ander groot evenement waardoor we van kamer moesten veranderen. Voor het Portugese team was er zelfs geen kamer beschikbaar. Uiteindelijk kwamen er na enkele uren wel oplossingen, de kamerwissel was echter onvermijdbaar. Diezelfde dag kregen we hetzelfde te horen in het duikcenter: wel reserwaties,

geen betalingen. We mochten de volgende dag wel duiken, maar indien er geen betalingen gedaan werden, was het daarna gedaan. Na heel wat gepraat, telefoontjes en e-mailverkeer kwam alles wel in orde, maar het beloofde niet veel goeds voor de volgende dagen.

de voorbereiding

Er werden tien mogelijke duikplaatsen vrijgegeven waar het WK zou kunnen doorgaan. De wedstrijd zelf zou zich afspelen op vier van die locaties. De eerste plek waar

we kopje onder gingen was meteen een hele mooie en populaire plaats: Los Islotes. Twee smalle rotsachtige eilanden met een natuurlijk gevormde boog die het decor vormden voor een kolonie Californische zeeleeuwen. Het oefenen kon onmiddellijk beginnen. Zeker voor Liane, die tot dan toe nog nooit model was geweest. Met haar 150 duiken had ze zeker al duikervaring, maar stilhangen in strakke stromingen en dan nog allerlei poses aannemen was nieuw voor haar. De tekens waren op voorhand doorgenomen, want naast de gewone duiktekens kwamen er nog een hele resem

Spinkrab.

Foto's (2): Luc Rooman.

Foto: Filip Staes.

I.p.v. de foto aan de boeg, werd het deze foto: De schildpad bij het wrak Fang Ming.

fotografiehandsignalen bij. Gelukkig bleek Liane over heel wat talent te beschikken, want meteen tijdens de eerste duik nam ik al foto's waar ik heel gelukkig van werd. De zeeleeuwen kwamen soms de boel verstoren door aan vinnen en fotomateriaal te bijten. Gelukkig was dit allemaal speels bedoeld. Tenminste wat de vrouwtjes betreft. De mannetjes kwamen bedreigender over en omdat ze aanzienlijk groter

waren negeerden we hun waarschuwingen niet. Ook Luc en Brigitte kregen volop de tijd om wat meer te oefenen, want uiteindelijk was het voor hen ook van belang om op elkaar ingespeeld te geraken. De boog bleek een hele populaire duikstek te zijn. Het was dan ook een heel speciale plek waar je zowel kon door zwemmen, als duiken. De zonnestralen lieten hun magische licht hier

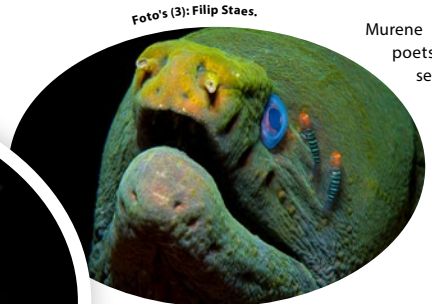
en daar tot op de bodem vallen. Rotsen waren begroeid met hevig oranje korstnemoontjes en andere organismen. Af en toe kwamen er nog zeeleeuwen met een rotvaart doorgezwoomen om al die gekke duikers gade te slaan en wat te pesten. Het

Cortez juffertje (*Stegastes rectifraenum*).

Zwanger garnaalteje op een zeester.

Murene met poetsvis-sen.

Foto's (3): Filip Staes.

Een schildpad op het wrak Fang Ming.

Onderaan de boeg van het wrak Fang Ming. Het plan was deze foto te maken tijdens de wedstrijd.

Foto: Filip Staes.

Foto: Luc Roonman.

Op het wrak Fang Ming.

Foto: Filip Staes.

leverde enkele mooie plaatjes op.

Waar zit al die macro?

Met zeeleeuwen en modellen zat het dus wel snor, maar wat met macro? We hadden tijdens onze oefenduiken al wel gemerkt dat de bodem niet zo heel kleurrijk was en dat er op het eerste gezicht weinig klein spul te zien was. Onze vermoedens werden

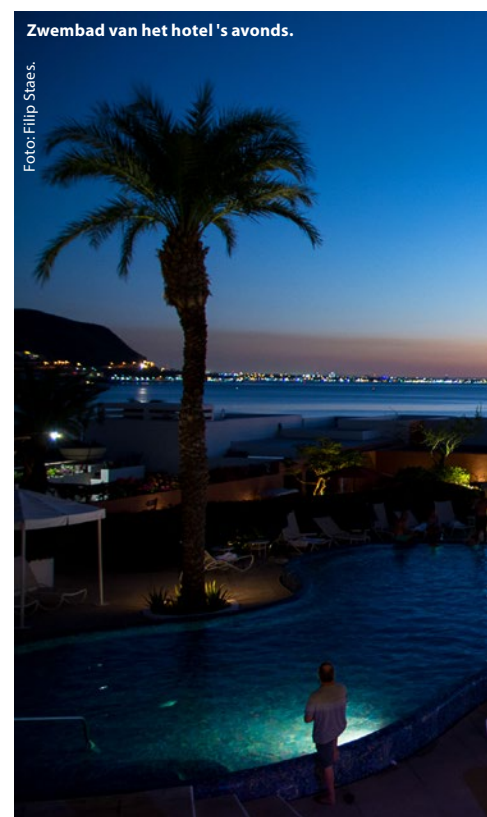
bevestigd toen we met de macrolens op jacht gingen, dit was Zeeland niet. Gedurende veertien duiken vond Luc één of twee naaktslakken, zelf vond ik er geen. Gelukkig hadden we een heel goede Mexicaanse gids, Chabe genaamd, die ons hier en daar wat wist aan te wijzen. Het meeste leven zat echter goed verstopt en was niet altijd bereikbaar om een goede foto te maken. We lieten onze macrolenzen enkele dagen op onze camera staan, want dat zou volgens

ons dé grote uitdaging worden tijdens de wedstrijddagen. In de aanloop naar de competitie hoop je dat de duikplaatsen die je bezoekt ook wedstrijdduikstekken worden, want dan weet je wel ongeveer waar er waar te vinden is. Zo wisten we op een plek twee zeepaardjes zitten. Natuurlijk zat die duikstek er niet bij! Uiteindelijk moet je tijdens een tweedaagse competitie ook wat geluk hebben. Op de eerste wedstrijddag en tijdens de eerste duik vond Liane al

Californische zeeleeuw.

Foto: Filip Staes.

Zwembad van het hotel 's avonds.

Foto: Filip Staes.

Zeepaardje.

een Californische chromodoris naaktslak. We waren vijf minuten onderweg. Achteraf bleek ik de enige fotograaf uit de top tien die een naaktslak gefotografeerd had.

de openingsceremonie

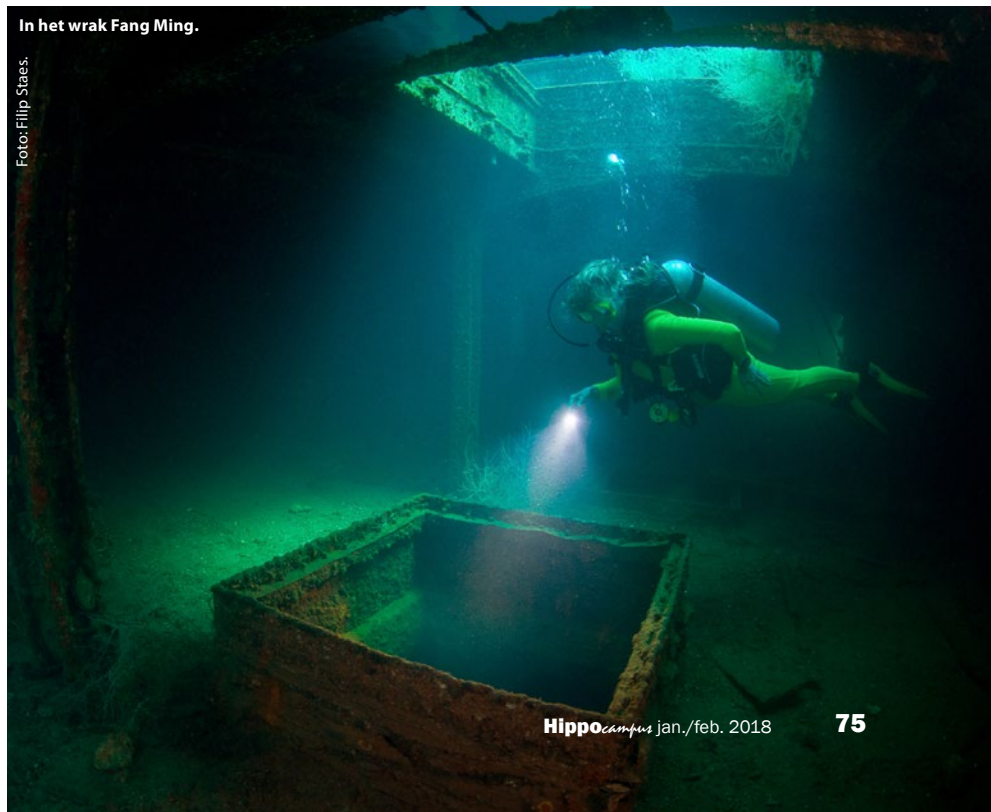
En dan was het grote moment aangebroken: de opening van het 16e Wereldkampioenschap Onderwaterfotografie, die begon met een korte parade langs de ha-

ven richting hotel, waarna elk land voorgesteld werd aan de gedelegeerden van CMAS en FMAS. Die zaten aan een tafel in de schaduw, terwijl de rest netjes kon blijven rechtstaan in de zon. Na meer dan een uur naar voordrachten te hebben geluisterd, hoopten we op een koel drankje. Dat kon er blijkbaar niet vanaf, want er was daarna niets meer geregeld. 's Avonds volgde de 'technical meeting'. Dat is een vergadering waar een deel van de regle-

menten nog eens doorgenomen wordt. De vier officiële duikplaatsen werden bekend gemaakt en ook de verdeling van de fotografen op de boten werd meegedeeld. Wij werden samen met de Mexicanen op een kleinere boot ingedeeld. De volgende dag begon dan de officiële oefendag. Een soort van generale repetitie, zeg maar. Er werden twee duiken gedaan. Die verliepen prima, maar we merkten toch twee problemen op: onze boot was echt wel klein en het wrak

In het wrak Fang Ming.

dat we aandeden bleek ook niet groot genoeg om alle fotografen tegelijkertijd te huisvesten.

de wedstrijddagen

Er moest dringend een plan opgesteld worden voor de volgende dagen. We kwamen met ons vieren overeen om de duik bij het wrak Fang Ming op een speciale manier aan te pakken. Aangezien alle ploegen gelijktijdig de duik moesten aanvatten en de maximum duiktijd negentig minuten was, leek het ons beter om niet meteen naar de bodem af te dalen. Het zou dan onmogelijk zijn om groothoekfoto's te maken zonder anderen in beeld te krijgen. Het zou waarschijnlijk ook vechten worden om het beste plaatsje te bemachtigen. Het leek ons beter om een twintigtal minuten bij de ankerlijn te wachten, want niemand houdt het negentig minuten uit met een twaalfliterfles op een diepte van vijftwintig meter. En daar hingen we dan, net onder de boot met z'n vieren als een gestrekte vlag in de stroming met onder ons een zee van opstijgende luchtbellen. Het plannetje werkte, want nadat we afgedaald waren kwamen we niet veel duikers meer tegen. We volgden onze planning tot er plotseling een grote schildpad voorbij zwom. Alle plannen werden overboord gegooid en Liane wist onmiddellijk dat ik voor de schildpad ging. Ze zwom langs de andere kant naar het dier zodat ik beiden in beeld kreeg. Hoewel de schildpad niet opgeschrikt werd en ogenschijnlijk langzaam bleef doorzwemmen, was het voor ons een enorme inspanning om het dier bij te benen. Gedurende tien minuten konden we gelijke tred houden, maar dan was mijn resterende luchtvoorraad er bijna helemaal door. Tijd om op te stijgen.

Met de Mexicanen maakten we goede afspraken. De boot was echt te klein om ons allemaal samen klaar te maken. Daarom stelde ik voor om hen de eerste duik in het water te helpen en er daarna er zelf in te springen en de tweede duik de rollen om te draaien. Ze vonden dit een goed idee en de trend voor de komende twee dagen was meteen gezet. We hielpen elkaar waar nodig en tijdens het varen en de lunchtijd hadden we leuke gesprekken en leerden we elkaar beter kennen. We werden goede maatjes.

9e plaats categorie Groothoek met duiker. Foto: Filip Staes.

7e plaats categorie Thema. Close-up van een zeeleeuw. Foto: Filip Staes.

Categorie Groothoek zonder duiker. Foto: Filip Staes.

8e plaats categorie Macro. Foto: Filip Staes.

Categorie Visportret. 'Secretary blenny'.
Foto: Filip Staes.

de prijsuitreiking

Om 16.00 uur waren we netjes present op de publieke jurering. Of toch bijna. We waren tien minuten later omdat onze eerste zwembeurt in het mooie zwembad van het hotel uitgelopen was. Bij zo'n publieke jurering kiest de jury, na een voorselectie, de top tien uit elke categorie. We kregen echter al snel het bericht dat de proclamatie een uur uitgesteld was. Wat later kwam er nog eens een uur bij en nog een uur en nog één. Uiteindelijk was er toch een verlossende ziel die ons kwam melden dat eerst het afsluitend diner gereserveerd werd. Bij een karige maaltijd, die opgeluisterd werd door een groepje Mariachi muzikanten die hun uiterste best deden om er wat sfeer in te brengen, zag ik onder de deelnemers toch nog heel wat gespannen gezichten. De stress voor de wedstrijdslag was duidelijk niet weggespoeld door het flauwe drankje dat we aangeboden kregen.

En toen was hét moment aangebroken. In een mum van tijd werden voor elk van de vijf categorieën de tien beste foto's getoond. Van een publieke jurering was er geen sprake meer. Ik weet

nog dat ik drie keer mijn naam hoorde, de rest was wazig. Voor ik het goed en wel besepte was het voorbij. Geen medaille dacht ik nog. Ook Luc had twee keer een top tien plaats kunnen bemachtigen.

De modellen waren tevreden, want vijf top tien plaatsen was toch niet slecht, zeker vergeleken met heel wat landen zoals Nederland of Duitsland die met lege handen naar huis moesten. Op de rij voor ons, in het oranje kamp, was het ineens heel stilletjes. Ongeloof door wat er zich net had afgespeeld. Marco Heesbeen had zijn visportret eerder op de avond aan mij getoond en ik moet zeggen dat ik er enorm van onder de indruk was. Niet te geloven dat hij geen top drie plaats behaalde. Ik wist meteen dat we blij mochten zijn met die vijf top tien plaatsen en toch heb ik het er achteraf met Luc over gehad. We hadden beide op meer gehoopt.

5e plaats categorie Breedhoek met duiker. Foto: Luc Rومان.

Daar moeten we eerlijk over zijn. Ook een drankje na de ceremonie voor de drie eindoverwinnaars kon er niet vanaf. Gelukkig maar, want met al de ploegen die niet in de prijzen gevallen waren en vroegtijdig het evenement verlaten hadden, zou er veel te veel zijn overgebleven. Het eindigde dus zoals het begonnen was: in mineur!

onvergetelijk

Nu lijkt het erop dat we totaal geen leuke tijd hadden door al die problemen, maar

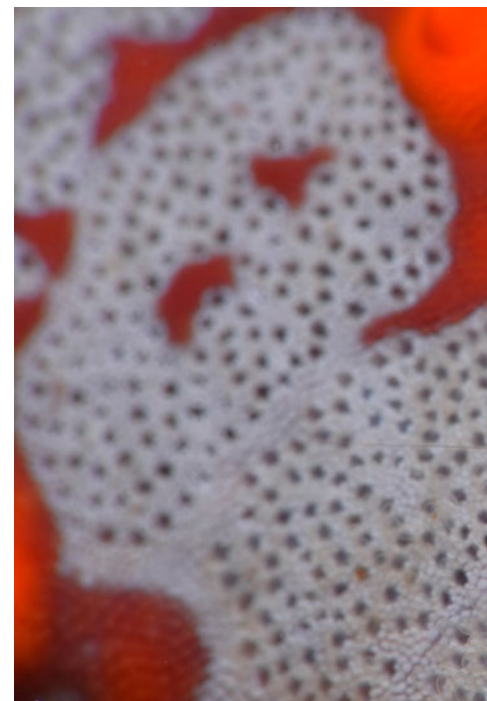
niets is minder waar. We hebben ons gemuseerd van de eerste tot de laatste dag, want ambiance maak je zelf. Het klikte enorm goed onder elkaar en ook met deelnemers uit heel wat andere landen hadden we fijne gesprekken. We hebben zeer lekker gegeten in lokale restaurants op speciale locaties en we hebben de mooiste zons- ondergangen gezien met een cocktail in onze handen. We verbleven in een prachtig hotel en kregen alle dagen volop zon voorgeschoteld. En we hebben twintig fantastische duiken beleefd. Negentien eigenlijk,

want die ene duik waar we hamerhaaien gingen spotten en na drie kwartier zonder foto bovenkwamen, tel ik beter niet mee. Kortom: het was een onvergetelijke ervaring. Bedankt BEFOS, NELOS, NELOSAC, Hugyfot, Luc, Brigitte en Liane. ■

FILIP STAES

Categorie Breedhoek zonder duiker. Foto: Luc Rومان.

Categorie Visportret. Secretary blenny (*Acanthemblemaria maria*). Foto: Luc Rومان.

Wedstrijdresultaten 16e WK CMAS onderwaterfotografie

Wereldranglijst

1. Rafael Caballero (Spanje)	6. Stefano Proakis (Italië)
2. Jesus Dorta (Spanje)	7. Dalibor Andres (Kroatië)
3. Cenk Ceylanoglu (Turkije)	8. Peter Segerdahl (Zweden)
4. Oscar Rulli (Argentinië)	9. Vidar Skalvik (Noorwegen)
5. Mark Berset (Zwitserland)	10. Valeria Mas Gomez (Mexico)

Een overzicht van de winnende foto's en de wedstrijdresultaten van de 10 beste per categorie vind je op www.cmas.org/news/16th-world-underwater-photo-championship.

Categorie Macro. Foto: Luc Rومان.

6e plaats categorie: Thema Zeeleeuwen.
Foto: Luc Rومان.